

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΟΥ

(Ε Ι Κ Ω Ν)

Si rien n'est plus doux que le souvenir
du bonheur, rien n'est plus affreux que
s'apercevoir que le bonheur passé était
un mensonge.

ALFRED DE MUSSET

ΕΠΙΕΡΓΟΝ! 'Ο φίλος μου 'Ανδρέας, ὁ τόσον αἰσθημα-
τίας, ὁ τόσον ῥωμαντικός μετέβαλεν ἀπό τινος χαρακτῆρα.
'Εγένετο ζύστροπος καὶ ἐκκεντρικὸς εἰς ἄκρον. Καὶ ἐνῶ
πρότερον τὸ πάντα τὸν ἔβλεπον καὶ παντοῦ προσήρχετο
ὡς παιδρὸς σύντροφος, ἤδη κατέστη σκαιὸς καὶ κατὰ πάντων μεμψι-
μοιρεῖ, ἰδίως δὲ κατὰ τῶν ἀθροτέρων τῆς γῆς πλασμάτων—ἤθελον νὰ
εἶπω, τῶν γυναικῶν,—ἀκράτητον ἐκχέει τὸν χόλον αὐτοῦ. 'Οσάκις
γίνεται λόγος περὶ αὐτῶν μεταξύ φίλων—θέμα ἀναπόφευκτον διὰ πάντα
κύκλον ἀνθρώπων—ἐπιτίθεται λάθρος καθ' ὁλοκλήρου τοῦ ὡραίου φύλου.
'Τὸν ἠρώτησα ἐμπιστευτικῶς, ἂν ἀσταθῇ τις ἀπόγονος τῆς Εὐας ἐτά-
ραξε τὴν εὐαίσθητον αὐτοῦ καρδίαν. «'Απεναντίας, μοὶ ἀπήντησε, μει-
διῶν, ἐξεπληρώθησαν πρό τινων ἡμερῶν τὰ ὄνειρά μου· εὐρῆκα τὸ
ιδανικόν μου, φίλε μου, καὶ διὰ τοῦτο ὁμιλῶ τοιοῦτοτρόπως.» 'Η με-
ταβολὴ αὕτη τοῦ χαρακτῆρός του μὲ ἐνέβαλεν εἰς ὑπονοίας. Διέβλεπον
ὑπὸ τὸ πικρὸν καὶ εἰρωνικὸν μειδίαμα, ὅπερ ἐπήνθει ἐπὶ τῶν χειλέων
τοῦ 'Ανδρέου, ὅποταν ὠμίλει περὶ γυναικός, περὶ ἔρωτος, δάκρυ ἄλγους
καὶ ἀπογοητεύσεως. 'Η ἀσυνήθης πρὸς ἐμὲ μυστικότης του, ὅσον ἀφορᾷ
τὸ αἶτιον τοῦ μίσους του κατὰ τοῦ θελκτικωτέρου ἡμίσεος τῆς ἀνθρω-
πότητος, μὲ ἐσκανδάλισεν. 'Επεθύμουν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἐξακρι-
θώσω τὸ μυστήριον τοῦτο. 'Επὶ τέλους ἐσπέραν τινά, πρό τινων μόλις
ἡμερῶν, κατάρθωσα, ἐπωφελοῦμενος ψυχολογικῆς καταστάσεως, ἐν ᾗ
τὸν ἔφερον ποτήρια τινὰ ζύθου, νὰ ἐκπορθήσω τὴν σιγὴν του, καὶ μάθω
τὸ αἶτιον τῆς τελεσθεΐσης ἐν αὐτῷ μεταβολῆς:

Ὁραίαν τινὰ ἡμέραν, πρὸ διμήνου περίπου, ὁ Ἀνδρέας μετέβη εἰς τὸ ἐνταῦθα κατάστημα εἰδὼν πολυτελείας Γ. Γκαλέκα ὅπως προμηθευθῇ θερινὸν πῖλον, εὐρὼν δὲ τοιοῦτον τῆς ἀρεσκείας του, καὶ καταβαλὼν τὸ ἀντίτιμον, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν μὲ τὸν καινουργῇ πῖλον ἐπὶ κεφαλῇς.

Μόλις ἐξελθὼν, συνήντησεν ἱσταμένην ἑξωθεν τοῦ καταστήματος παρὰ τὴν ἀριστερὰν προθήκην οἰκογένειαν Ἀγγλων—ἐξ ἐνὸς κυρίου γηραλέου, μεσήλικος κυρίας, καὶ μιᾶς νεάνιδος—ἀπησχολημένην εἰς τὴν θέαν τῆς ἐν τῇ προθήκῃ ἐκτεθειμένης εἰς μέγα μέγεθος εἰκόνας τῆς Α. Υ. τοῦ διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, φέροντος στολὴν λοχαγοῦ μετὰ τῆς μεγάλης ταινίας τοῦ μεγαλοσταύρου ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐφάνετο ὅτι προὔκλεσε παρ' αὐτοῖς βορυθώδη συζήτησιν ἐν Ἀγγλικῇ γλώσσῃ. Διεκρίνεται τῶν ἄλλων ἡ ἀργυρόχρος φωνὴ τῆς νεκρᾶς Ἀγγλίδος. «Μὰ σοῦ λέγω, μπαμπᾶ, ὅτι ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ, εἶνε ὁ πρίγκηψ Κωνσταντῖνος· εἶδοι πέρυσιν εἰς ἓν γερμανικὸν περιοδικὸν τὴν εἰκόνα του, ἔλεγεν.» Ἀπατᾶσαι, κόρη μου· δὲν εἶναι αὐτός,» ἀπεκρίθη ὁ γέρον Ἀγγλος.

Ὁ Ἀνδρέας εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ἀρμονικῆς φωνῆς τῆς νεάνιδος, διηύθυνεν ἐξεταστικὸν τὸ ὄμμα ἐπὶ τῶν ξένων καὶ πλησιάσας πρὸς τὴν ἐτέραν προθήκην τοῦ καταστήματος, προσεποιεῖτο ὅτι παρατήρει τὰ ἐν αὐτῇ κομψοτεχνήματα, τὰ ὧτα ἔχων προσηλωμένα εἰς τοὺς γείτονας αὐτοῦ καὶ προσβλέπων αὐτοὺς διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

«Αἱ! λοιπὸν βάζω στοίχημα, μπαμπᾶ, ὅτι εἶναι αὐτός, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, καὶ χωρήσας πρὸς τὴν θύραν ἠρώτησεν ἀγγλιστὶ ἓνα τῶν ἐντὸς ὑπαλλήλων, ἐὰν τῷ ὄντι ἡ ἐν λόγῳ εἰκὼν ἦτο τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου. Ἐκεῖνος ὅμως μηδὲν ἐννοήσας, διηυθύνθη ἔξω ὅπως ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ παρατήρουν ἐν τῇ προθήκῃ. Ἡ Ἀγγλὶς τῷ ὑπέδειξε τὴν εἰκόνα διὰ τοῦ δακτύλου, ἐπαναλαμβάνουσα τὴν ἐρώτησιν της.

«Venti granchi!» ἔσπευσε νὰ τῇ ἀπαντήσῃ ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος, ὑποθέτων ὅτι τὸν ἠρώτων περὶ τῆς ἀξίας της.

«No! No!» ἐκραύγασεν ἡ δεσποινὶς μετὰ ζωηρότητος.

Ὁ δυστυχὴς ὑπάλληλος βλέπων τότε ὅτι οὐδόλως ἠδύναντο νὰ τὸν ὠφελήσουν τὰ ὀλίγα ἰταλικά του, ἐστράφη περίξ αὐτοῦ, ζητῶν τινὰ διὰ τοῦ βλέμματος δυνάμενον νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅπως κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ τὸ πλῆρες βαλάντιον τῶν Ἀγγλων. Κατὰ τὸ ἐμπορικὸν λεξικόν, Ἀγγλος

περιγηγητῆς σημαίνει Κροῖσον πετῶντα λίρας στερλίνας ἐξ ἰδιοτροπίας εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ὁ ἀπωτέρω ἱστάμενος Ἀνδρέας ἐφάνη εἰς τὸν ὑπάλληλον ὡς εὖρημα, καὶ ἀπετάθη αὐτῷ πρὸς τοῦτο μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. Ὁ ἥρωας μας φύσει εὐγενὴς ἄνθρωπος καὶ ὠθούμενος ἐκ τῆς περιεργίας ὅπως ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν νεαρὰν ἐκείνην Ἀγγλίδαν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἀποκαλυφθεὶς τὸν ἠρώτησε ἀγγλιστί, καθὼ ἐντελῶς κάτοχος τῆς γλώσσης, τί ἐπεθύμουν. Ἡ νεαρὰ Ἀγγλὶς ἔσπευσεν ἀντ' ἐκείνου νὰ ἐρωτήσῃ, ἐὰν ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἦτο τοῦ Διαδόχου. Ὁ Ἀνδρέας ἀπεκρίθη καταφατικῶς, ἐρυθριῶν ὑπὸ τὸ ἐταστικὸν καὶ πως ἀλλόκοτον βλέμμα τῆς νεάνιδος, ἐκδηλοῦσης παταγωδῶς τὴν χαρὰν τῆς ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ τῇ ἐπιθεσθαιούσῃ τὴν γνώμην τῆς. Ὁ ταλαίπωρος νέος ἴστατο μηχανικῶς ἐκεῖ μὲ καρδίαν βιαίως πάλλουςαν. Ἡ καλλονὴ τῆς Ἀγγλίδος τὸν εἶχε θαμβώσει, πρὸ πάντων δὲ τὸ βλέμμα τῆς, ἐν ᾧ ἀπετυποῦτο κόσμος ὁλόκληρος τρυφερότητος καὶ περιπαθείας. Ἦτο τῷ ὄντι θαυμασίας ὠραιότητος, δεκαοκταέτις περίπου καὶ ἀναστήματος μετρίου. Ἡ χρυσαυχὴς κόμη τῆς, ἐνόμιζέ τις, ὅτι διέχυνε ρῶς ἐπὶ τοῦ ἀπαστράπτοντος προσώπου καὶ τοῦ ἀγαλματώδους μετώπου τῆς, ὡς ὠραῖον λυκαυγὲς ἐκρινῆς πρωίας χρυσίξει ἄθικτον χιονοσκεπῇ κορυφὴν ὑψηκαρήνου ὄρους. Αἱ γραμμαὶ τοῦ ραδιοῦ προσώπου τῆς ἦσαν ἀδιαπτώτου κανονικότητος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς χρώματος γαλιναίας θαλάσσης ἐπεσκιάζοντο αἰδημόνως ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων. Ἡ ῥὶς διεγράφετο σιμῇ, διαφανῇ, διαστελλομένη ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς. Τὸ στόμα ὁμοίαζε πρὸς ἡμιανοιγμένον κάλυκα ὠραίου ἐρυθροχρόου ῥόδου. Τὸ μὲν κολπούμενον στῆθός τῆς, αἱ παιδικαὶ αὐτῆς κινήσεις εἶχόν τι τὸ ἐναρμόνιον, τὸ ἀγγελικόν. Ἦν τέλος ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων ἃς ὁ Θεὸς πλάττει ἐν ἡμέραις εὐχρεσκειας, ὡς λέγει ὁ Ἑρρῖκος Χάινε.

Ἐν τούτοις μεθ' ὅλην τὴν τρυφερότητα καὶ ἀγγελικὴν αὐτῆς ἀγνότητα, τὸ βλέμμα τῆς εἶχε τι τὸ παράδοξον. Ἦτο μὲν πλήρες ἡδέος θελγῆτρου κατακτῶντος ἐξαπίνης πᾶσαν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἀλλ' ἐν ταύτῃ, ὑπῆρχον στιγμαί, καθ' ἃς ἦτο τοῦτο ἀπλανές, ἡ προσηλοῦτο ἐταστικόν, πλήρες λάμψεως ἀγρίας. Αἱ παρατηρήσεις ὅμως αὐταὶ διέφευγον τὸν ἀπλοῦν παρατηρητὴν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ἢ ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἦτο κίνδυνος μεθύων καὶ γοητεύων τὸν εὐδαίμονα θνητόν, ἐφ' οὗ προσηλοῦτο, ὡς παραδείσου ἀνταύγεια.

Ἀπὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν φράσεων ἐκείνων, ὁ Ἀνδρέας παρέμενε

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΝΝΕΑ ΔΕΚΑΤΑ

- 1) ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΨΙΣ. Πῶς τὴν παραλαμβάνει ἀπὸ τὴν φύσιν
ἡ ῥωμαϊκὴ ἀνατροφή.

πλησίον τῶν ξένων, ὑφιστάμενος μυστηριῶδες θέλγητρον ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς εὐαρέστου προσπελάσεως πρὸς τὴν καλλίμορφον ἐκείνην θυγατέρα τῆς Ἀλθιῶνος, ἧς ἀκορέστως ἐθαύμαζε τὴν χάριν καὶ ἔκπαγλον καλλονήν.

Ἐνόμισεν ὅτι εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸ ἰδανικόν του, τὴν προσωποποίησιν τῆς κόρης, ἣν μάτην ἐκάλει πρὸ καιροῦ νὰ ἡδύνη τὸν πλήρη πικριῶν βίον του, τὴν κόρην ἐκείνην, εἰς ἣν ὠνειροπόλει νὰ συγκεντρώσῃ πᾶν τὸ πῦρ τῆς φλεγούσης αὐτοῦ καρδίας.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο φύσεως εἰς ἄκρον εὐαισθητόν. Εἰς τὰς ζωηρὰς ταύτας φύσεις, ὁ ἔρως ἐκρήγνυται ὡς ἀνεμοστρόβιλος, διότι κυριαρχοῦσιν αἱ αὐθαίρετοι ὁρμαὶ τῆς καρδίας, ἀπέναντι τῶν ὁποίων, οὔτε λογικὴ

ἰσχύει, οὔτε χαλινός. Τὴν ἡγάπησεν ἀμέσως ὁ τάλας, ὡς ἀγαπᾷ ἡ χρυσαλλίς τὸ φῶς, ὡς ὁ ὁδοιπóρος τῆς Ἀφρικῆς τὴν ὅασιν τῆς ἐρήμου. Καὶ ἔστατο ἐκεῖ ἄλλοφρονῶν ἔμπροσθεν ἐκείνης, τῆς κόρης τῶν ὀνει-
ρων του.

Τὴν ἡδεῖαν αὐτοῦ ρέμβην διέκοψεν ὁ πατήρ τῆς νεάνιδος, ἐρωτήσας, ἂν ὑπάρχωσιν ἀρχαιότητες ἐν Πάτραις. Ὁ Ἀνδρέας ἐδυσκολεύθη κατ' ἀρχὰς νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ συγκεντρώσας ἀπάσας τὰς σκέψεις του, ἀνεμνήσθη τὸ ἐσχάτως ἀνακαλυφθὲν Ὁδεῖον ἐν τῇ ἄνω πόλει καὶ ἔδωκε περὶ τούτου πληροφορίας τινάς.

«Καὶ εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;» ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ Ἀγγλος.

«Ἀπεναντίας πολὺ πλησίον· ἂν ἠθέλετε μάλιστα ἡδυνάμην νὰ σᾶς ὁδηγήσω μέχρις ἐκεῖ εὐχαρίστως.»

Ὁ ἀρχαιοφίλος Τζὼν Μπούλ, ἄνευ χρονοτριβῆς ἀπεδέχθη τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν, ζωηρῶς ἐπικροτηθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῶν μετ' αὐτοῦ κυριῶν.

*

Διηυθύνθησαν ἅπαντες ἐν σώματι πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου, ἐκεῖθεν δὲ χωρήσαντες πρὸς τὰ ἄνω ἀνῆλθον τὴν συνδέουσαν τὴν κάτω πρὸς τὴν ἄνω πόλιν λιθίνην κλίμακα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Μετὰ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀφίχθησαν ἐντὸς τοῦ ἀπώτερον δεκάδας τινὰς μέτρων ἀπέχοντος ἐκεῖθεν ὠδείου. Ἐξήτασαν τὰ πάντα ἐν αὐτῷ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ εὐλαθείας. Ὁ Ἀνδρέας ἐπωφελούμενος τῆς περιστάσεως ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του τὰς ἀρχαιολογικὰς αὐτοῦ γνώσεις καὶ ἀνεκοίνωσε τοῖς ξένοις πᾶσαν περὶ τούτων λεπτομέρειαν. Ἰκανῶς ἐνδιατρίψας περὶ τῶν ὠδείων ἐν Ἑλλάδι καὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῶν ὠμίλησε κατόπιν εἰδικώτερον περὶ τοῦ τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις τοιοῦτου, Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, γοητεύσας κυριολεκτικῶς τὴν Miss Fanny, ἥτις συχνάκις διέκοπτεν αὐτὸν ἐκδηλοῦσα παντοιοτρόπως τὸν ἐνθουσιασμόν της διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πολυμάθειαν τοῦ νεαροῦ ἡρώδους μας — πρᾶγμα τόσον ἀσύνηθες δι' Ἀγγλίδα ἀριστοκράτιδα.

Αἱ ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίδος ἐπιδοκιμασίαι συνεπλήρωσαν τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ ἀτυχοῦς ἐρωτολήπτου. Ἐνῶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐνησχολεῖτο συνταράσσουσα τὸν βυθὸν τοῦ παρελθόντος, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ λόγου, καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πρὸς αὐτὴν προσεγγίσεώς του, ἔτρεχε ρεμβῶδες εἰς ἄλλους κόσμους τωρινῆς εὐδαίμονίας καὶ χρυσῶν νεανικῶν ὀνειρων.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΝΝΕΑ ΔΕΚΑΤΑ

2) ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΨΙΣ. Πῶς τὴν διαπλάττει ἡ μίμησις καὶ ἡ τέχνη τοῦ συρμοῦ.

«ὦ! ἂν μὲ ἡγάπα ἡ κόρη αὕτη, ὅποια εὐτυχία δι' ἐμὲ διελογίζετο. Ἀλλὰ δὲν παραλογίζομαι, τολμῶν νὰ ὑψώσω τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου τούτου, τοῦ ὅσον ὠραίου τόσον ἴσως καὶ μυριοπλούτου, ἐγὼ ἄσημος τῶν γραμμάτων ἐργάτης ὁ μόνος ἀποζῶν διὰ τῆς γραφίδος μου; Στροβιλίζω τὸν νοῦν μου ὁ δύσμοιρος πολὺ ὑψηλά! καὶ ἡ πτώσις μου θὰ εἶναι φρικώδης!»

Ἐπειτα ἡ ψυχρὰ λογικὴ ὑπεχώρει πρὸ τῆς θωπευτικῆς εἰκόνας ἥν

ἐπλάττεν ἡ φαντασία του, καὶ ἐπεθύμει νὰ πείσῃ πάσῃ θυσίᾳ ἑαυτὸν, ὅτι αἱ σκέψεις του δὲν ἦσαν ὅλως ἄτοποι, καὶ ἐτέρπετο ἀνακυκλῶν ιδέας εὐαρέστους, πληρούσας τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἡδυτάτων συναισθημάτων. «Τίς οἶδεν, ἔλεγε, γίνονται τόσα παράδοξα εἰς τὸν κόσμον! Αὐταὶ αἱ Ἀγγλίδες εἶναι γεμάται ἀπὸ ἰδιοτροπίας, καὶ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολον νὰ ἐκυριεύθῃ καὶ αὕτῃ ἀπὸ τὸ πάθος, ὅπερ τοσοῦτον σφοδρὸν μοὶ ἐνέπνευσε.»

Καὶ οἶονεῖ, ἐπιθεβαιοῦντα τὴν τελευταίαν αὐτοῦ σκέψιν τὰ φωσφορίζοντα ὄμματά της, προσηλοῦντο διαρκῶς ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὡς κρυστάλλινοι φακοὶ συγκεντρωμένοι ἀποστέλλοντες ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἐπυρπόλουν, ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως τὴν ἐξ ἐνθέρμου νεανικοῦ αἰσθήματος σφριγῶσαν καρδίαν του.

Ὅποτεν ἐξῆλθον τοῦ ὧδείου, ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τῆς νεάνιδος, ἂν τὸ ἐπὶ τοῦ ἄνωθι λόφου ἡγούμενον φρούριον εἶχέ τι τὸ ἀξιοπεριέργον. Ἐκεῖνος τῇ ἀπεκρίθη ὅτι μόνον ὑπὸ ἔποψιν θεάς ἢ τοποθεσία του ἦτο ἀρίστη. Ἡ νεαρὰ ἄγγλις ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸ ἐπισκεφθῶσι.

*

Μετὰ παρέλευσιν βραχείος χρονικοῦ διαστήματος εὐρέθησαν ἔξωθεν τοῦ τοῦς χρόνους τῆς ἐνετικῆς κατακτήσεως τῆς Πελοποννήσου ἀναμιμνήσκοντος ἡρειπωμένου ἐκείνου τείχους. Ἐπιφάνημα θαυμασμοῦ ἐξῆλθε τῶν χειλέων ἀπάντων πρὸ τῶν κάτωθι, ὡς ἐν καλειδοσκοπίᾳ ἐξελισσομένων ἐξαισίων εἰκόνων. Ὁ πατραϊκὸς κόλπος ἡπλοῦτο γαλανός—γαλανός, ῥυτιδούμενος τῇδε κάκεισε ὑπὸ τῶν βραδέως ποντοπορούντων πλοιορίων, ἐνῶ ὁ πορφυρόχρους Ἥλιος ἐδυθίζετο ἡρέμα εἰς τὴν ἀντίπεραν αἰτωλικὴν ὄχθην, στέφων διὰ χρυσοτεύκτου ἀκτινωτοῦ τὴν κορυφὴν τοῦ γερω-Βωδῆα. Ὁ Ἀνδρέας πολλάκις εἶχεν ἀνέλθει ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπως θαυμάσῃ τὸ πανόραμα τῆς πόλεως, οὐδέποτε ὁμως τῷ εἶχε φανῇ τόσον ὥραϊον καὶ ἐπιβλητικόν. Ἡ μειδιῶσα πρὸ αὐτοῦ φύσις καθίστα γοητευτικώτερον τὸ νεανικὸν αὐτοῦ ὄνειρον, ὡς καλλιτεχνικὸν πλαίσιον ἐξαισίαν εἰκόνα, ὡς διανγῇ ἀδάμαντα ὁ περιβάλλων αὐτὸν χρυσός.

Ὅλίγον ἀσχοληθεῖσα εἰς τὴν θεάν τοῦ κάτωθεν ἐκτυλισσομένου πανοράματος ἡ νεαρὰ Ἀγγλίς, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ παρεκάλεσε τὸν Ἀνδρέαν, ὅπως τὴν συνοδεύσῃ διὰ νὰ δρέψῃ ἀγροτικά τινα ἄνθη ἐκ τοῦ ἀπώτερον κειμένου καταφύτου λοφίσκου. Ὅποτεν δὲ ἔφθασαν ἐκεῖ διὰ φωνῆς γλυκείας τῷ εἶπε :

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΝΝΕΑ ΔΕΚΑΤΑ

3) ΑΠΟΦΙΣ ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ. Τὸ φρικτῶδες συμπέρασμα.

«Φαίνεσθε πολυμαθέστατος, κύριε· θὰ ἀνεγνώσατε πολλά! Σὰς ἀρέσκει λοιπὸν ἡ ἀνάγνωσις; Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τρελλαίνομαι διὰ πᾶν ὥρατον βιβλίον. Κατ' ἐξοχὴν ὁμῶς προτιμῶ τὰ ῥωμαντικά καὶ ὄχι τῆς σημερινῆς σχολῆς· ὦ! δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον ἐντρυφῶ ὅπου-
ταν ἀναγινώσκω περιγραφὴν ἀληθοῦς ἐρωτικοῦ αἰσθήματος! Νομίζω ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη....»

«Καὶ ἐγὼ, δεσποινίς, ἀρέσκομαι πολὺ εἰς τὸν ῥωμαντισμὸν καὶ διὰ τοῦτο, ὡσάκις γράφω, κλίνω πάντοτε πρὸς αὐτὸν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

«Ἄ! λοιπὸν γράφετε, κύριε! Κάμνετε βεβαίως καὶ ποιήματα: ὦ

πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὰ ἔβλεπα ! Δὲν δύνασθε, dear sir, νὰ φαντασθῆτε πόσον μὲ ἐνθουσιάζουν οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, οἱ ποιηταί ! Ἄχ ! ἓνα τοιοῦτον ὄνειροπολῶ πάντοτε . . . »

Ὁ ἥρωας μας εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν ἡσθάνθη ἑαυτὸν λιποψυχοῦντα καὶ τὸ ἔδαφος ἐκφευγόν ὑπὸ τοὺς τρέμοντας πόδας του.

« Ὡ πόσον εἴσθε ὠχρὸς, τῷ ἐψιθύρισε ἐκείνη, θλιθερῶς μειδιῶσα καὶ ἐρχομένη ἐγγύτατα πρὸς αὐτόν. Πάσχετε λοιπόν ; Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ ὑποφέρω . . . Ἐὰν ἡξεύρετε πόσον σᾶς ἀγαπῶ . . . θέλετε νὰ μὲ νυμφευθῆτε ; . . . θὰ ἦσθε ἡ μόνη μου εὐτυχία, oh my love, my love ; . . καὶ συνενώσασα τοὺς δακτύλους τῷ ἔπεμψε δι' αὐτῶν ἡχηρόν φίλημα ἐνῶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς της ἀπεικονίζετο παράδοξος ἔκφρασις.

Πρὶν δὲ ὁ Ἀνδρέας συνέλθῃ ἔτι ἐκ τῆς ἐκστάσεως, εἰς ἣν τὸν εἶχον βυθίσει αἱ γλυκεῖαι ἐκεῖναι φράσεις, ἡ νεαρὰ Ἀγγλὶς εἶχε γίνει ἄφαντος κληθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς της ὅπως ἀναχωρήσωσιν.

Ἐκεῖνος ἔσπευσεν εἰς συνάντησίν των ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς. Κατήλθον ἐκεῖθεν βραδεῖ βήματι, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου, ἣν διασχίσαντες κατηυθύνθησαν πρὸς τὸ « Ξενοδοχεῖον τῶν Πατρῶν. » Καθ' ὁδὸν ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος ἠρώτησε τὸν ῥεμβώδη Ἀνδρέαν, ἂν ἤθελε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ τὴν ἐπαύριον μέχρις Ὀλυμπίας, ὅπου ἔμελλον νὰ μεταβῶσιν. Ἐκεῖνος ἀναλογισθεὶς τὴν ἡκιστα εὐάρεστον οἰκονομικὴν του κατάστασιν ἐσκέφθη νὰ ἀρνηθῇ ὅταν αἴφνης, πλησιάζουσα αὐτὸν ἡ νεαρὰ Ἀγγλὶς τῷ λέγει :

« Ἀλλὰ δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῆτε ταύτην τὴν χάριν κύριε· δὲν εἶναι ἀληθές ; »

« Ἐρρέτωσαν τὰ πάντα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν τότε ὁ ἐξ ἔρωτος ἀλλοφρονῶν νεανίας. Θὰ δανεισθῶ καὶ θὰ τὴν ἀκολουθήσω εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Εἶναι· τρελλή δι' ἐμέ. »

« Μάλιστα, δεσποινίς, μάλιστα θὰ ἔλθω, ἐφώνησε σχεδὸν ἐν ἐξάψει. »

*

Μετά τινα λεπτὰ ἀφίκοντο ἔξωθεν τοῦ « Ξενοδοχείου τῶν Πατρῶν. » Ὁ Ἀνδρέας ἐξαγαγὼν τὸν πῖλον ἐν συντριβῇ καρδίας, ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως ἀποχαιρετίσῃ πρώτην τὴν γραῖαν μητέρα, ὅταν μετὰ προφανοῦς ἐκπλήξεως βλέπει τὸν Ἀγγλὸν κύριον ἐξάγοντα τοῦ θυλακίου του ἀργυροῦν νόμισμα καὶ λέγοντα :

« Λάβετε διὰ τὸν κόπον σας, κύριε ! Αὔριον ἔλθετε εἰς τὰς ἐξ τῆς πρωΐας διὰ ν' ἀναχωρήσωμεν. »

Ὡσεὶ δὲ μὴ ἤρκει ἡ ὀδυνηρὰ αὕτη παρενόησις τῆς ιδιότητός του ἐκ μέρους τοῦ Ἑγγλου, ἐκλαθόντος αὐτὸν ὡς διερμηνέα ἐξ ἐπαγγέλματος, ἕτερον γεγονός τὸν ἀπεσθόλησε κυριολεκτικῶς. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσφορᾶς τοῦ νομίσματος ἡ νεαρὰ Ἀγγλὶς ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν πλησίον τῆς ἐξωθύρας τοῦ ξενοδοχείου ἰστάμενον ὑπηρέτην Θανάσην, τῷ εἶπεν ἀγγλιστὶ γελῶσα παραδόξως :

— "ὦ εἰς ἡμέραν ἔξεύρετε πόσον σᾶς ἀγαπῶ !... Θέλετε νὰ μὲ νυμφευθῇτε ;
 .. ὦ εἰσθε ἡ μόνη μου εὐτυχία. . . Oh ! my love, my love ! . . . "

Ἄν κεραυνὸς ἐνέσκηπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀνδρέου ὀλιγωτέραν βεβαίως αἰσθησιν ἤθελε τῷ προξενήσει. Ἡθέλησε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ἀλλ' αἱ κνήμαι του οἰκτρῶς ἐκλονίζοντο, ὁ δὲ καινουργῆς πῖλος του ἐκυλίσθη, ἐκφυγὼν τῶν χειρῶν του χαμαί, ἐντὸς τοῦ βορβόρου τοῦ ρείθρου τοῦ λιθοστρώτου.

*

Αἱ δύο ὀδυνηρόταται ἀπαγοητεύσεις ἐπῆλθον ταῦτοχρόνως : Ὁ Ἑγγλος ἐξηυτέλισε τὸν ὑπερήφανον νέον μεταχειρισθεὶς αὐτόν, ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος διερμηνέα, ἡ δὲ νεαρὰ θυγάτηρ του, ἡ αἰθερία ἐκείνη κόρη, ἐπασχεν, οἴμοι, ἐξ ἐρωτομανίας !

Ἐκ Πατρῶν, Αὐγούστος 1889.

Λεωνίδας Κανελλόπουλος

